

Chayeles val

Författare: Maria Rodén

Chayele darrade i hela kroppen. De tunga regndropparna fann sin väg och bildade små rännilar över hennes ansikte; landade i pannan och under ögonen, rann längs kindernas lutning och droppade slutligen från undersidan av hakan ner på hennes uppdragna ben och armar. Inte för att hon märkte det. Kläderna var redan dyblöta och regnvattnet blandade sig med lera och blod innan det sögs upp av marken på nytt. Hon visste inte om hon grät. Kanske kom den salta smaken på hennes läppar av tårar, kanske av svett, kanske av annat. När hon blundade såg hon allt framför sig, som en envis berättelse som vägrade låta sig tystas förrän hon tvingats genomleva allt på nytt, om och om igen.

Hon visste att deras liv inte hade varit riskfritt. Att de soliga sommardagarna som lovade lycka och framtid var räknade, att hösten skulle komma, att på hösten följde vinter och med den följde död. Hon hade sett det förr. Första vintern hade varit en chock, de kommande svåra. Hon hade lovat sig själv att nästa vinter, då skulle hon vara någon annanstans, var som helst, men inte i en skog utan annat skydd än det de lyckades finna och bygga. Ständigt rädd, ständigt jagad. Fortet hade varit en räddning. Må vara att det inte var helt som ett resultat av de konflikter det utstått, men det var väggar, ett hem. Det var oönskat, de var oönskade, tillsammans hade de blivit hela. Funnit varandra. En tro på något bättre hade väckts medan de gjorde sig hemmastadda, lärde sig omgivningarna, diskuterade försvar. De var utsatta här förvisso, men det var deras fort, deras att försvara. Fler anslöt. De hemlösa hade funnit ett hem och med det hopp.

Inte längre. *De* hade kommit. *De* som hon så länge hade fruktat. *De* som hade slagit hennes förra liv i spillror, förstört allt hon kände till och allt hon hållit kärt. *De* som hon hade varit på flykt från så länge. Öppet hade de kommit, utan rädsla. *Utän nåd*. Många fler än de själva hade varit och bättre beväpnade, bättre rustade. Att påstå att de som funnit ett hem i fortet hade haft en chans skulle vara att ljuga. Chayele hade flytt i tid, klättrat i panik genom den skottglugg hon först försökt försvara, hoppat, sprungit mot vattnet, dykt ner och simmat. Varit tacksam över att hon kunde simma. Kravlat sig upp på den andra stranden och darrande krupit i skydd. Blödande från egna, ytliga sår, fläckad av andras blod. Ljud av strid som ekade i öronen, skrik och klaganden från döende, bilder på näthinnan hon aldrig skulle bli kvitt. *Aldrig mer*.

Det var förstås inte första gången hon hade sett folk dö den brutala död som går hand i hand med krig, ibland som förtrupp, ibland i dess kölvatten. Nej, flera gånger hade det skett nu, för egen hand, för andras. Hon hade sett sina föräldrar dö, sina syskon. Tidigare lekkamrater, förtrogna och nyfunna vänner. Ibland undrade hon om det ens fanns utrymme för mer död. Samtidigt hade hon lärt sig att i krig ryms det alltid mer död, alltid mer lidande. Det hade härdats

henne, för om det var något som hade begränsat med utrymme var det hjärtat. Varje person som hon brytt sig om hade fått en plats i hennes hjärta. Varje gång någon av dem hade dött var det som att de tog den platsen med sig. Hon hade bestämt sig för att inte låta någon annan komma nära. *Aldrig mer.*

Till slut föll mörkret omkring henne. Vid det laget skakade hon av köld från de blöta kläderna och hon kramade ännu hårt om sin dolk, en av de få ägodelar hon hade kvar. Chocken hade släppt och ljuden omkring hade tystnat. Det enda som hördes var fåglarna och avlägsna röster; normala, skämtsamma, allvarliga. Som om livet pågick precis som vanligt. Igår skulle det ha varit hennes kamraters röster; hon skulle varit en av dem. Idag var det fiendens röster hon hörde. Ett häftigt hat blossade upp inom henne. *Vad gav dem rätten att stanna här, att tro att de återigen bara kunde ta vad de behagade?* Utan att reflektera över det tog hon den natten ett beslut, ett beslut om att hon inte skulle ge sig så lättvindigt, att hon återigen inte skulle bli hemlös utan kamp. Hon var trött på att böja sig. *Aldrig mer.*

Chayele: <http://dayviews.com/szandor/508087004/>